

Já mám tramway novou

Šlapeto

Já mám tramway novou,
elektrikou hnanou,
jezdí na ní všichni –
civil i šofršici,
ať se jak chtěj zovou.

Kdo však na ni sedne,
strachem brzy zbledne,
neboť – můj ty světe! –
ona všechno smete
večer nebo ve dne.

Tu porazí babku,
tu zas malou žabku,
do fiakru vjede,
kobyly přejede
jak dešťovou kapku.

Až to v údech mrazí,
když se někdy srazí –
to z vagonu třísky
lítají do výšky
jak pytel sazí.

Nad ní jsou napjaty
elektrické dráty;
na koho ten spadne
– slitování žádné –
hned mu zchromí hnáty.

Kdo se s tchýní potí,
ať ji pošle proti
téhleté tramwaji:
ta jak uhlídá ji,
pořádně ji zkrotí!

Kdo máš věřitele,
objednej ho směle
do ulice ke zdi,
kde ta tramway jezdí –
ta mu hrob ustele.

Jede jak saň dravá,
zvoncem signál dává:
pořád ho slyšeti
jak ráno na smetí
ať tě bolí hlava.

Zvoní jak na smetí
(utíkejte, děti!),
neboť podle zvyku
má se nebožtíku
vždycky vyzváněti.

Kdo ji zhlédne zdáli,
jak střelný prach pálí;
nepromluví slova,

do domu se schová,
strach má neustálý.

Protož dámy, páni,
sedejte si na ni;
neb s tím,kdo jde- pěšky,
ať je lehký, těžký,
nemá slitování.

Za každým se honí
to je známo o ní:
vjede do vojáků,
ať stojí v "haptáku"
neb jedou na koni.

Ať si sebou šije
jako když hrom bije -
nemám strach z té feny
neb jsem pojištěný
u banky Slavie!

Já mám tramway novou,
elektrikou hnanou:
a kdo není hloupý,
ten si o ní koupí
píseň šestákovou.